

עלי מרפא
שער הגיליון
יוון הונגרי
למעשה
בני היכלא

- על תבית אחרון
- אכילתו של ישראל
- מקור מים חיים
- תפילה לאל, חיי
- מן הבז אל הקיבוץ
- התורה הזמנית:
- הת"ח כולו אש

נועם

- נקודות אור' מ דפי השבוע בלקו"ה
- תמימות ופשיטות
- לאהוב את הגר שבך
- קנינת על הילדים
- בין הזמנים
- הלכות לנופשים
- איין בלעטל
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנוך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא
למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

"לאכול" - טוב או לא?

הארץ הקדושה בעולם מתייחדת בכך שיש בה הרבה מים ומעיינות, לחם בשפע, פירות מתוקים חלב ודבש?

אורחים. הוא מכניס אנשים לאוהלו ונותן להם לאכול. וכי לא עדיף היה לפתוח בית מדרש וללמד אותם תורה, או להעסיק אותם בדברים רוחניים?

אכילה של יהודי

"על ידי אכילתו של ישראל נעשה ייחוד קוב"ה ושכינתיה אפין באפין" (ליקוטי מוהר"ן סב). הדבר הגדול ביותר שיהודי יכול ורוצה לפעול בחייו הוא "ייחוד

בכל יום קדוש, ובכל אירוע קדוש - יש יותר כח רוחני שמאפשר להסיר את ה'קליפה' החיצונית מעל הדברים הגשמיים, ולגלות בהם את ה' יתברך.

קודשא בריך הוא ושכינתיה, והייחוד הגדול ביותר שאפשר לפעול, הוא באמצעות האכילה. למה?

יש שמים ויש ארץ, וביניהם מחלוקת. השמים שמים לה' - שם מכירים את ה' יתברך ומכבדים אותו. והארץ נתן לבני אדם - וכאן לא מכירים אותו ולא מכבדים אותו. כל עוד זה המצב, העולם אינו מתוקן, והאור האלוני אינו בא לידי גילוי.

כאשר אדם מחליט להיות 'רוחני', ולפרוש מן העולם - ה'מפלגה' של השמים גדלה והתרחבה בעוד משהו, ואם עד אתמול היו מאה מליון מלאכים, היום יש מאה מליון ועוד אחד... זה לא פותר את המחלוקת, ולא מקרב את העולם לתיקונו, אפילו לא במילימטר.

לא כן כאשר אותו אדם, 'מבין' מה ה' רוצה - והוא ניגש אל העולם הגשמי ומתחיל לחפש את הסיפור האמיתי שלו. הוא מתבונן בכל מראה טעם וריח, ומבין שיש מי שברא את זה וגרם לזה להיות כל כך יפה מתוק ונעים, ו'מתוך' הדבר הזה הוא מכיר את מי שאמר והיה העולם - בזה הוא לא רק הרחיב את גבול הרוחניות, אלא יצר משהו חדש: ייחוד. ייחוד שמים וארץ, גשמיים ורוחניים, קוב"ה ושכינתיה.

בכל יום קדוש, ובכל אירוע קדוש - יש יותר כח רוחני שמאפשר להסיר את ה'קליפה' החיצונית מעל הדברים הגשמיים, ולגלות בהם את ה' יתברך. ולכן, דווקא אז מצוה לאכול כי יש כאן הזדמנות לקרב את העולם לתיקונו בעוד כמה צעדים.

'ארץ ישראל' כשמה כן היא: 'ארץ' אבל 'ישראל', מרכז החיבור בין גשמיים ורוחניים. בית המקדש היה מרכז ה'תעשייה' של ייחוד שמים וארץ. וכל מי שמאמין בכך, הופך להיות בעצמו בית מקדש ומרכז של ייחוד ותיקון. (ע"פ ליקוטי מוהר"ן סי' ס"ב)

המקום החשוב ביותר בעולם, הוא ארץ ישראל. זאת ההבטחה שמלווה את עם ישראל מיום היותו לגוי, מימי האבות הקדושים - ועד הגאולה האחרונה. יצאנו ממצרים כדי להגיע לארץ ישראל, זהו המקום שלנו. משם גלינו בעוונותינו, ולשם אנו מצפים לחזור בעת הגאולה.

מן הסתם, אם היינו צריכים לתאר לעצמנו את מעלתה של ארץ ישראל, ללא ספק היינו מעלים במחשבתנו כל מיני מעלות רוחניות, שאפשר להשיג רק בארץ הקודש.

אבל לא זה מה שהתורה מספרת לנו. בפרשתנו התורה מתארת את מעלתה של ארץ ישראל כדלהלן: "כי ה' אלוקיך מביאך אל הארץ הטובה, ארץ נחלי מים, עיינות ותהומות... תאכל בה לחם... חיטה ושעורה וגפן ותאנה ורימון... ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלוקיך על הארץ הטובה אשר נתן לך".

זה?! זה מה שמיוחד בארץ הקודש? הארץ הקדושה בעולם מתייחדת בכך שיש בה הרבה מים ומעיינות, לחם בשפע, פירות מתוקים חלב ודבש?! וכי יהודי משתוקק כל חייו להגיע לארץ ישראל, כי שם יהיה לו הרבה מה לאכול, וזה גם יהיה מתוק לחיך?! הייתכן?!

אכילה - נושא מרכזי

בכלל, בסדר יומי וחיי של יהודי, יש הרבה התעסקות סביב אכילה ועניינים חומריים לכאורה. באופן כללי אסור להתענות ללא סיבה מיוחדת, ונזיר שפורש בסך הכל מן היין נקרא חוטא. זאת ועוד, בכל יום קדוש האיסור להתענות מקבל משנה תוקף, ואנו מצווים בדווקא להרבות באכילה וסעודה.

כך זה בשבת, ראש חודש, ימים טובים. וכך זה בכל מצוה: ברית מילה, פדיון הבן, סיום מסכת, ואפילו הילולא של צדיק. כל יום קדוש או אירוע קדוש - מזמין עמו יחד אכילה ועונג. ההגיון אומר הפוך: ככל שאתה קדוש יותר, וככל שהזמן קדוש יותר, כך מן הראוי להמעיט בחומריות ולהוסיף ברוחניות.

ארץ ישראל היא כאמור הארץ הקדושה ביותר בעולם, אבל בתוכה יש מקומות עוד יותר קדושים, והמקום הקדוש ביותר בעולם הוא כמובן בית המקדש. ושם, מה עושים? שוב אוכלים. מקריבים קרבנות ומנחות, ו'חייבים' לאכול אותם ולא להותיר מהם ולו פירור אחד. כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים. האמנם? כך נראה המקום הקדוש ביותר?!

נחזור לתחילת ההיסטוריה של עם ישראל: אברהם אבינו. הוא היהודי הראשון, ראש למאמינים. ומה הוא עושה כדי לפרסם את האמונה בעולם? הכנסת

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

המחשבה רודפת? תתקדם, אל תפחד כלל

ב"ה יום ב' מסעי תר"ג לפ"ק:

מסתבך קבלתי היום פה טעפליק על ידי השליח מוסר פתב זה וקראתי היטב. ולא עמדתי מרעיד כל כך פאשר דמיתי. כי כל ענין ספור המעשה שלך אינו חדש אצלי כלל. כי כזה וכה עבר על פמה נקשות ישאל פשרים. וגם עלי עבר יותר וגם עתה עובר פאלה ופאלה על פמה נקמה. אבל יש הרבה שורותים מזה הרבה הרבה וגם אינם צועקים כלל.

ואם אמנם הצעקה מעלה גדולה. עם כל זה פשוטה הצער והצערקה למורה שחורה ועצבת ויגלות היא מקנת יותר. וכמו שאמר אדמו"ר ז"ל שצעבת מזיק מאד לאלו היצירי רעים שהם בחינת רוח שטות ממש. וכל מה שדוחקין עצמן לדחות המחשבות אלו הם מתפזרין יותר. וצדיקין רק לבלי לחזר מחשבתו לאחוריו ולבלי להביט עליהם כלל. אף אם פוערים ורועשים כמו שרועשים. כי צדיקין לבלי לטחוד מהם כלל. ואם אף על פי כן הם מסבבין בכמה סבובים, מה לעשות אנו? ודמנא פטירה.

אבל אף שיהיה צריך להתעבר מאד להיות כל היום בשמחה. ולבלות היום קצת בתפילה ועסק התורה וכו'. והעקר לבלי להסתפל לאחוריו כלל. ואל תבית אחריה ולבלי להמשך אחר הצער יותר מדאי. כי איך ידע כל מה נעשה בעולם עם צדיקים ופושעים בכל דור ודור בכל אדם ובכל יום ויום. והכל צדיקין להרחיק האמתי וכו'. אפשרי שאנו יודעים ממש ואין אנו מומנדים עליו ואנו חותרים ללכת בדרךיו ואנו מתקבצים יחד על ראש השנה, וזה התקנה שגם אתה תהיה נמנה בימי ראש השנה הקדושים הפא עלינו לטובה: נתן מברסלב

חק ולא יעבור

יום	יום לחודש	מסורת מוהר"ן קמא	ליקוטי ח"א	מנהג ברוך ח"ו	דף חזונו
שבת	יח	כב.	קצב	פז.	צג
א	יט	כב.	קצב	פז.	צד
ב	כ	כג.	קצד	פח.	צה
ג	כא	כג.	קצה	פח.	צו
ד	כב	כד.	קצו	פז.	צז
ה	כג	כד.	קצו	פז.	צח
ו	כד	כה.	קצח	פז.	צט

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן ח"א תורה ד' - ח"ב תורה ד'

מקור מים חיים

רבי נתן אמר: איפה שאני רואה חסרון, או שבכלל לא התפלל, או שהתפלל אבל התפלל מעט.

צריכים להתבונן ולפרש זאת על עצמנו, למה יש לי את החסרון הזה, ואת חסרון הזה? או בגלל שלא התפללתי על הדבר, או שהתפללתי מעט.

הלא על זה ידונו אותי לעתיד, למה לא שמעתי בקול רבך לנצל את הפה, לנצל את הפה. כל מעלת הצדיקים היא שהם נצלו את הפה. צריכים את זה בעצמו לומר להשי"ת: 'רבונו של עולם, גוואלד! נתת לי פה, עם הפה אני יכול לבא לכל המעלות, לכל המדות טובות, ולהיפך רח"ל כל המדות הרעות הם ע"י הפה'.

על זה מיילל הנביא שהשי"ת אומר 'אותי עזבו מקור מים חיים'. או! הרי אני הוא מקור מים חיים, למה אם כן אתה עוזב אותי? תחשוב עלי - ואתה חושב על מקום מים חיים! מה שאתה לוקח חוץ ממני, זה הכל רע ומר! אם זה 'חוץ מהשי"ת', אז מה שתקח, זה לא טוב.

תורה ותפילה זה הרי הכל השי"ת, זה דבר אחד, וכמו כן לדבר עם חבר מהתכלית, הרי זה ג"כ השי"ת, זה טוב. זה עדיין המקור מים חיים, זהו רצון השי"ת. אבל אם מתוועדים ביחד ומפספטים ביחד מפוליטיקה, מעיתונים, זה כבר מעשה בעל דבר. הבעל דבר לא שותק, הוא יודע שהפה זה עיקר האדם, העיקר מה שהוא יכול בזה העולם זה רק ע"י הדיבור, לכן הוא כבר מכין דיבורים אחרים.

אם יש כבר איזה חבר טוב, לנצל אותו למה שצריך. יש לשון בזוהר הקדוש 'כמה עלמין אתהפכו בגינייהו', עולמות, עולמות מתהפכים כדי שיתוועדו זה עם זה, כדי שתושלם כוונתו יתברך.

מתוועדים הם כבר שניהם ביחד, ומדברים דיבורים אחרים!?, גוואלד, הלא עולמות התהפכו כדי שתפגשו ביחד ויצא ממכם דיבורים טובים, שזה תיקון העולם.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אסור לדבר רכילות בין שלא בפני האדם שדוברים עליו ובין בפניו. כגון האומר: 'שמעת מה שפלוגי דיבר עליך לשה"ר כך וכך?', והמדבר של אותו לשה"ר נמצא בשעת סיפורו לשומע. רכילות בפני האדם שעליו מדבר יותר חמור מרכילות שלא בפניו: א. כי השומע יותר עלול לקבלו, אע"פ שאסור, בחשבו שאם הרכילות שיקר, לא היה המדבר מעיז לשקר לפני האדם שמדבר עליו. ב. כיון שהאדם שעליו דיבר נמצא במקום בשעת סיפורו, אין לשומע זמן לחשוב אם זה נכון או לא, לכן גורם לריב מיד.

השומע רכילות והלך והאשים האדם שעליו דובר ברכילות, כגון שספרו לו: פלוגי אמר עליך כך וכך לשה"ר, והלך ושאל אותו פלוגי: למה דברת עלי? עובר על איסור שמירת רכילות וקבלת רכילות. אם גילו לו מי סיפר לו שדיבר עליו או שזה מובן מעצמו עובר גם על דיבור רכילות. אם יש לשומע תועלת מידיעת הרכילות ע"י הל' לשה"ר. [קיצור הל' לשה"ר, הל' רכילות פרק ג' סעיף ב']

משיח - סוף כל סוף יגמור התקן על ידי שימץא נקדוה טובות בישראל אפלו באחרית הימים בסוף הגלות, עד שיחזור ויבנה בית מקדשנו:

ליקוטי הלכות, עירובי תחומין ג

תפילה לאל, חיי

מענה רק מה', כי הוא עצמו כבר עייף בלא כח.

ג] נמצא שכל החולשה לפני התפילה היא בעצמה נהפכת לכלי הטוב ביותר לגשת עמה לתפילה. כי עד עתה לא שם ליבו לחשוב מהיכן יש לו כח, ומי מסדר נשימותיו ומחייה אותו, ורק כאשר מרגיש חלש וחסר כח וחשק, יש לו היכולת לבוא לפני ה' ולעמוד לפניו בהכנעה מתוך זכרון שרק אצלו יש חיים, ורק ממנו אפשר להמשיך חיות פנימית.

ד] הרי לנו שני פירושים על הפסוק 'תפילה לא-ל חיי'. הביאור הפשוט הוא: תפילה, לאל אשר ממנו החיים. כלומר הפסיק אחר תיבת 'תפילה', תפילה - לאל חיי. אך רביז"ל מבאר אחרת את הפסוק, שעל ידי שמתפלל לא-ל, יכול לזכות לחיים, כלומר הפסיק לפני תיבת 'חיי', 'תפילה לא-ל חיי'.

אך באמת שני פירושים אלו עולים בקנה אחד. כי אימתי יזכה להמשיך חיים חדשים מהתפילה, כאשר יזכור בשעת התפילה שמתפלל לאל אשר ממנו כל החיים. כלומר, ככל שיכנס לעומק המחשבה שכעת מדבר עם הא-ל אשר ממנו נשפע כל החיים והוא: א-ל חיי - הוא מקור החיים שלי, הוא 'חיי', אזי יזכה באמת להרגיש בפועל שהוא ממשיך ממנו בתפילה זו חיים חדשים.

"כי עיקר החיות מקבלין מהתפילה, כמו שכתוב 'תפילה לאל חיי', ובשביל זה צריך להתפלל בכל כוחו, כי כשמתפלל בכל כוחו ומכניס כוחו באותיות התפילה, אזי נתחדש כוחו שם", (ליקוטי מוהר"ן סי' ט).

א] לפעמים האדם עייף או חלש ויש לו כעין פחד להתחיל לנסות להתפלל בכוונה, מחמת שחושש שמא התפילה תחליש אותו ותגמור את כוחו. ולכן אומר רביז"ל להיפך, אדרבא, אם אין כח, אז דע לך שעיקר 'החיות' מקבלים דווקא מהתפילה, כלומר דווקא בגלל שאדם חלש ועייף, אם ינסה להתאמץ להתפלל בכל כוחו, אזי יזכה להרגיש שמתחדשים כוחותיו בתוך אותה תפילה עצמה שהוא מרגיש בה חלש.

ב] איך זוכים לכך, על ידי שיכון מחשבתו במשך התפילה לזכור שהוא עכשו עומד לפני מי שכל החיים בא ממנו. וככל שידבק מחשבתו בפני האמת הזו, שהשם יתברך שיש לו הכח להמשיך חיים ו'חיות' פנימי, עומד לפניו כעת, ומזריק עליו שפע של חיות וכו. וכאשר חושב מחשבה זו ומשבח את ה' או מתפלל ומבקש צרכיו וכו', אזי יכול לזכות שדווקא אותה התפילה שניגש אליה מתוך חולשת הגוף והנפש, היא תחדש את כוחו וחיותו, כי אדרבא, הוא בא לתפילה מתוך ביטול לה', מתוך הכנעה וחולשת הגוף והנפש, אבל מתוך הבנה שכל הכח והחיות יימשך

הליכות

שיחות מנהגים

התחזקות

את המצא ששקדתי שם עביר עירובי חצרות ואכלה. ואף אחד לא ידע מזה. אחר כך ביום שישני הבחינו שהמצא לא נמצא ואחר ברוך נודע שגדול זה אכלה, והגדול הנ"ל נפל מחמת זה בעיני רוחו כל כך עד שנתפסק לגמרי רחמנא ליצלה.

אמר על זה מוהר"ן ת, שזה מטעם שהתנאה בעיני רוחו על שזכה לדבר גדול כזה של תענית משבת לשבת ועתה ראה שגפלה ואכל, אך במקום זה היה לו להתחזק ולחשוב וכו' איזה עולה עשיתי? הרי רק אכלתי מזה! וכי טרפה אכלתי? זאת לאחר כמה ימים ששתיתי בתענית. ואולי היה לו המדה של התחזקות לא היה נופל כל כך.

מה שמזכר במכתבי מוהר"ן ת, אודות נחיצות ההתחזקות ולשבר המניעות עד יום מותו, ובלגדיה הספגה גדולה ורחוקה מהרבה מבלאפיור וכו'. זה הבר, היה גאון גדול בתורה ובחכמה, ונהיה באמת צדיק. אולם מחמת שלא היה לו התחזקות פראוי בעת נפילתו וירידתו, גרם לו הדבר שפגל לגמרי מידותיו.

מן הבוץ אל הקיבוץ

לאחר מכן ליווהו כבדת דרך צפונה, בדרכו אל ארץ הלבנון.

רבי נתן הבטיח להם כי יזכירו לטובה על ציון רבינו. הם נפרדו ממנו לשלום באהבה רבה, והוא המשיך רכוב על פרדתו עם השיירה החוצה את הרי הגליל לעבר ביירות שלחופי הים התיכון. משם עתיד היה להפליג בספינה אל נמל גאלאץ שבברומניה; להמשיך לעיר פיאטרא, מקום מושב בני משפחתו הקרובים, לשהות עמם שבועות אחדים, ובפרוס חודש אלול לצאת לדרכו לאומן.

השיירה התקדמה בנחת בשבילי ההרים. פסיעותיהן הקצובות של הבהמות התמזגו עם דממות הטבע, ובאופק הזדקרו פסגות הרי הלבנון, עטורות ארזים נישאים.

בהגיעם אל מורדות אחד ההרים, בשולי הדרך השתרע אגם רחב ורדוד, שנראה תמים למראה. אולם תחת שכבת המים הסתתרה ביצה טובענית, שכבר גבתה את חייהם של נוסעים ובהמות. המקום היה ידוע כמסוכן ולא מעט נוסעים מצאו בו את מותם. בין הטובעים היה יהודי בשם רבי שמואל בנדיר, שפרדתו השליכה אותו אל תוך המים.

רוכבי השיירה האטו את צעדיהם ונקטו משנה זהירות, בתקווה לעבור את המקום בשלום. לפתע סטתה הפרדה שעליה רכב רבי נתן לעבר שפת האגם. צימאונה גבר עליה והיא ביקשה לגלום מן המים, מבלי לחוש בסכנה האורבת מתחת לפני השטח. בתוך רגעים אחדים החלה לדוור הישר אל תוך הביצה...

רבי נתן נחיר. הוא חש כיצד רגלי הפרדה שוקעות והולכות בבין הטובעני, בעוד הוא יושב על גבה. הוא ניסה לדרבן אותה בכל כוחו ולהיחלץ מן הרפש הדביק, אך ללא הצלחה. כל רוכבי השיירה הביטו בבעתה במחזה והביטו היטב את הסכנה בה שרוי החסיד המבוגר. באותה שעה - בהשגחה פרטית מופלאה - הזדמן למקום 'מעקיר' - חמור מנוסה. משעמד על גודל הסכנה, לא היסס לדגש. הוא זינק אל תוך המים, הסתכן בנפשו, והרעים בקולו על הבהמה.

ה' יתברך ברחמי המרובים נתן כוח בפרדה, וזו הצליחה להיחלץ יחד עם רוכבה מתוך הביצה. כל הנכחים אמרו כי נס גדול התרחש כאן.

בערב שבת קודש, כשהגיע רבי נתן לביירות, התיישב וכתב מכתב לירידיו אנ"ש שבצפת, בו סיפר להם על הנס שאירע לו, כשהוא מוסיף: "ואני תולה בזכות רבינו ז"ל, ובזכות אנשי שלומינו שליוו אותי באהבה גדולה. כן יעמוד זכות זה לי בהליכה להתם ובחזרה לארץ ישראל. ואני על ראש השנה אתפלל בעד כולכם."

מניעות נוספות עוד נכחו לו בהמשך הדרך, אך לבסוף עבר את כל המכשולים וזכה להגיע לאומן גם לראש השנה תר"ם.

השיירה העושה את דרכה מארץ ישראל אל עיר הנמל ביירות שבלבנון התקדמה לאט. הפרדות, שנשארו את הנוסעים על גבן, פסעו בשלווה ובביטחון, כמי שהדרך נהירה להן מימים ימימה. אם הכל יתנהל כסדרו, בעוד יומיים-שלושה תגיע השיירה אל מחוז חפצה.

בין הרוכבים בלט יהודי עטור זקן שיבה, שעניו בערו באש של כיסופים. היה זה החסיד הנלהב רבי נתן ב"ר יהודה. מה לו, לחסיד מבוגר זה, ולמסע המפרך? רבי נתן גדל בעיירה ברסלב בציליו של מוהר"ת וזכה לצקת מים על ידיו ולהסתופף במחיצתו. לימים,

נס בדרך
לאומן
הרי הלבנון

מפני גזירת הגיוס לצבא הרוסי, נמלט אל וולחאי (רומניה של ימינו), שמחוץ לגבולות השלטון הצארי. שם הקים בית לתפארת, וזכה לראות בנים ונכדים, חסידים יראים ושלמים. אך על פי שהתגורר בוולחאי, לא ויתר על הנסיעה לקיבוץ הקדוש באומן בראש השנה, כדי לחסות בצל רבו ולהשתתף בקיבוץ הנפשות אצל רבינו.

לאחר שמלאו לו שישים שנה, זכה להגשים את משאת נפשו ולעלות לארץ הקודש ולהשתקע בעיר טבריה. אהבתו היקודת לארץ ישראל והרגשתו העמוקה בקדושתה לא רעו במאומה מן הגעגועים שפיעמו בקרבו אל חלקת מחוקק ספון, מקום גגית רבינו הקדוש באומן. אדרבה, ככל שהעמיק להרגיש את קדושת הארץ, כן התעצמו כיסופי להימנות עם קיבוץ הנפשות אצל הרועה הנאמן ביום הכסה, מתנת עולמים לדורות.

כבר בראשית הקיץ החלו הגעגועים מפעמים בלב. הוא לא שת לבו כלל לגילו המתקדם, ואף לא לקשיי הדרך ולסכנותיה. לבו בער אל ראש השנה באומן. בחודשים הראשונים לאחר עלייתו ארצה השתרגו עליו מניעות וייסורים, ונבצר ממנו להוציא חשקו לפועל. אולם בקיץ תרל"ו, מיד כאשר רוח לו מעט, קם ויצא אל המסע הארוך. באותם ימים היתה נסיעה מארץ ישראל לאומן ובחזרה אורכת שבועות ארוכים, ולעיתים אף חודשים.

בשנת תרל"ט יצא שוב מטבריה בדרך לאומן. תחילה עלה לצפת, שם התועד באהבה עם אנשי שלומנו, שאותם לא זכה לראות אלא לעיתים רחוקות, ורק מכתביהם היו מגיעים אליו דרך קבע.

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"א סי' ד' שיעור ה'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

שורש המלכות באש

אחר שהתבאר יסוד הענין שהיודי לפני התלמיד חכם מעלה ומתקן את המלכות, עתה הולך ומגלה יותר שצריך על ידי היודי, לא רק להחזיר את המלכות להשי"ת, אלא גם להעלות את המלכות אל שורשה, ומתוך זה יבואר יותר הענין שצריך שהיודי יהיה לפני התלמיד חכם.

[ו] וְזֶה בְּחִינַת הַחֲזָרָה הַמְּלָכוֹת לְשִׁרְשָׁהּ, בִּי שִׁרְשׁ הַמְּלָכוֹת הוּא אֵשׁ, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹס לְבָרְכָהּ (מִתְּחִלָּה ק"א): 'לְמַדָּה טַעֲמָה נִבְטָא שְׂרָאָה שִׁינָא אֵשׁ מֵאִמָּתוֹ'.

על ידי יודי דברים המלכות עולה לשורשה, כלומר חוזרת לאותו מקום שמושם נפלה, כי שורש של מידת המלכות הוא אש, [כמבאר בכתבים שעיקר בנין המלכות הוא מהגבורות שהוא בחינת אש]. כי תכונת האש שעולה מלמטה למעלה, והוא מידת המלכות שכל בנינה הוא על ידי העלאת מ"ן, היינו שמתעוררים מלמטה בהשתוקקות וכיסופים להמליך את המלך, [לעומת כל המידות שהם שפע שיורדים מלמעלה למטה].

כי כאשר מלכות ה' ירד אל אלהים אחרים, אז רואים עולם של טבע, שהוא מכונה אש דסט"א, ועל כן עליית המלכות הוא להעלותה באש דקדושה, וכפי שהולך ומבאר.

והראיה לכך ששורש המלכות הוא אש, כמו שאמרו חז"ל, שנבט טעם בכך שמרד בדוד המלך, כי רצה למלוך, מחמת שראה שיש אש מאמתו, נמצא שהאש הוא שורש המלכות [ורמז בזה ענין נפילת המלכות דייקא בענין של פגם הברית, שהוא ראש לכל החמימות של היצר הרע, ששם מאבד האדם את ההכרה שלו במלכות ה', ורוצה למלוך בעצמו, ועל כך עיקר היודי. ועוד, שבראיה שרביז"ל הביא מווידי של יהודה שם היה היודי גם בענין מעשה תמר, ודו"ק].

הכרת התורה בדרך של אש

וְהַתּוֹרָה נִקְרָאת אֵשׁ, שֶׁמֶשֶׁשׁ הַמְּלָכוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִרְמְיָהוּ כ"ג): "הֲלוֹא כֹה דִבַּרְתִּי בְּאֵשׁ", וּבְתִיב (מִשְׁלִי ח'): "בִּי מְלָכִים יִמְלְכוּ".

והנה, גם התורה נקראת אש, שהוא שורש המלכות, כמו שכתוב 'הלא כה דברי באש' שכל דברי השי"ת הם באש בוערת. וכן כתוב 'בי מלכים ימלוכו' - כח המלוכה הוא על ידי התורה, וכיון שהמלכות נמשכת מהתורה שהיא אש, על כן גם המלכות דקדושה שורשה אש.

נמצא שהתורה שהוא מלכות, שורשה הוא אש, והיינו שכל ההכרה שלנו בתורה צריכה להיות באופן של אש וחמימות ההכרה במלכות ה'.

הצדיק זוכה למדרגת האש שבתורה

וְעֵקֶר הַתּוֹרָה הֵם הַתְּלִמִּידֵי חֲכָמִים, כְּמוֹ שְׁאִמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוֹס לְבָרְכָהּ (פְּמוֹת ב"ב): 'כְּמֹה טַעֲמָא דְקִיָּמָא מִקְמִי סִפֵּר תּוֹרָה, וְלֹא קִיָּמָא מִקְמִי צוֹרָא מִדְּרַבָּנָן'.

והנה, התלמיד חכם הם עיקר התורה, כמו שאמרו חז"ל, כמה טפשים אלו שעומדים בפני ספר תורה, ואינם עומדים לפני תלמיד חכם, נמצא שהתלמיד חכם הם בעצמם התורה, והיינו שהם זכו לבחינת האש שיש בתורה, להעלות מ"ן של כיסופים והשתוקקות אל ה', על ידי תורתם, ואצלם יש את העבודה הזו של המלכות בבחינת אש, ועל כן רק הם יכולים להעלות ולתקן את המלכות שהוא אש.

[ומזה בעצמו מתבאר הסיבה שהעולם טפשים ואינם מכבדים הת"ח כמו התורה עצמה, כיון שאין להם את הדעת של העלאת המלכות, וממילא אינם מבינים שעיקר התורה היא אש של כיסופים והעלאת מ"ן למעלה, ומשום כך אין מבינים שצריך לכבד את מי שהביא את התורה לתכליתו, ומכבדים רק את החיצוניות של התורה].

הצדיק מעלה את האש שנפלה לחיצונים

וְזֶהוּ (מִדְבָּר ל"א): "כָּל דְּבָר אֲשֶׁר יָבֵא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ". דְּבָר זֶה בְּחִינַת מְלָכוֹת, שֶׁנִּמְשָׁךְ בְּתוֹךְ הַשְּׂמָאָה בְּתוֹךְ חֲמִימוֹת הַיָּצֵר, כְּמוֹ (קִידִישׁ פ"א): 'נִוְרָא בִּי עֲמָרָם'. תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ תִּקְוִנוֹ עַל יְדֵי אֵשׁ, הֵינוּ

לעידוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

לחידודא

תשובה לחידה הקודמת:

מתי זעק רבינו ז"ל: "גיוואלד!! אין שום יאוש בעולם כלל!!" ב'שבת נחמו' האחרון לחייו, בשנת תק"ע.

הזוכה: אהרן מרדכי פורטני ירושלים
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

איזה דרך בעבודת ה'

מכנה רבי נתן: 'הדרך

התם והישר? תקצ"א

לקו"ן על הילדים

סיפר אב אחד, מצד אחד הוא מתפלל על בנו שיהיה ת"ח ואנשים כשרים באמת, אך ריבוי התפילה עליהם גורם לו לראות חסרונות שלהם, ולהתאכזב שאינם גדלים בתורה כמו שהרבה להתפלל עליהם, ומאידך אם מתחזק רק לראות את הצדדים הטובים שלהם, הוא כבר אינו יכול לבקש עבורם ברוחניות.

אך בתשעה באב, הבין לראשונה בחייו מה זה 'קנינה', ומאז השתנה כל אופן התפילה שמתפלל על בנו, כי במקום 'להתפלל' עליהם הוא התחיל 'לקו"ן' עליהם.

מה ההבדל בין 'תפילה' ל'קנינה'? 'קנינה' אמיתית מתעוררת כשאדם עוצם את העיניים וחולם על הגאולה, משיח, בית המקדש, ובחלום הכל נראה כל כך פשוט ואמיתי, כך אמור להיראות חיים של יהודי, ופתאום הוא פותח את העיניים ורואה שהכל חלום והוא עדיין בגלות, ואז יוצאת צעקה מפיו 'איכה' - איך קרה כדבר הזה שאנו במצב שכל כל כך, לא ייתכן להמשיך לחיות כך. זו לא רק תפילה שמיידל לשינוי המציאות, אלא הקינה היא סוג של תפילה שמשייכת אותו חזק למציאות אחרת, ואז מקו"ן איך עדיין אנחנו לא במציאות הטבעית הזו.

אמנם אפשר 'לקו"ן' על מור"ל, וקנינה כזו מפילה לעצבות וכאן, כי זה בכי על העבר. אבל יש 'קנינה' על דבר שאמור להשתנות, כמו הגאולה של עם ישראל, וקנינה כזו שמדבר בפיו לה', שאינו מבין איך אפשר לחיות בלי השראת שכינה, דיבור כזה מעורר לו קשר פנימי ועמוק לשכינה, ואחרי דיבור כזה כל תפילתו על בנין בית המקדש מגיע ממקום מאוד מחובר בנפש.

כמו"כ יש תפילה על הבנים שיזכו להיות אנשים כשרים תלמידי חכמים ועובדי ה' באמת. אבל יש גם 'קנינה' על הבנים: רביז"ל, הרי הילד הזה למד ברחם אמו את כל התורה עם מלאך, הוא נשמה שהשתלשלה מעולמות גבוהים במיוחד, הוא חלק אלוהי ממעל, וקשור בשרשו לגמרי לקדושה, תפילה ומידות טובות, יש לו כאלו תכונות טובות, איך נעשה כדבר הזה שאינו מרגיש חיות בתפילה, הייתכן שאינו מרגיש עריבות ומתיקות בתורה וכו' וכו'.

סיפר אותו אבא, שהתחיל להתפלל על בניו בצורה של 'קנינה' נכונה, ומאז כל ההסתכלות על בניו השתנה מהקצה אל הקצה. כי הקניות עליהם חיברו אותו בעומק ליבו לטוב שלהם, הוא התחיל להרגיש בליבו שהוא מאמין בהם - מאמין בכוחותיהם.

כי קיבל בזה גישה אמיתית ומדויקת, הוא לא מתכחש לחסרונות שלהם, אבל כל צורת התפילה עליהם הגיע ממקום שבו הוא מחובר לטוב האמיתי שלהם, דווקא מתוך כך מספר לה' איך קורה כדבר הזה שהבן הזה שבשרשו כל כך טוב, כל כך לא מרגיש חיבור לתורה. וכשהאבא מאמין באמת בעומק ליבו בבניו, זה משיפע תיכף ומיד.

אל תסבך את העסק

אינו זקוק אלא לתמימות הפשוטה ביותר. כי כאמור,

השורש והמקור לכל הוא אחד!

מעטים מצליחים בגילוי האחדות מקרב הרבים, ואלה שמסוגלים להצליח בכך דרך קבע הם נדירים עוד יותר. רבי נחמן ידע להעריך את מאבקינו בגיוונים השונים והמשונים של העולם הזה, והבין את התסבוכות שאנו נדרשים להתמודד איתן.

למה לסבך את העניינים הרבה מעבר לכל היגיון? □ בדרך זו, הוא הבין גם, שאנשים נוטים לסבך עניינים הרבה מעבר לכל היגיון. הם מבזבזים את הימים והשנים שלהם באי שביעות רצון הצופה קשיים ובעיות הניצבים - להנחתם - בדרכם. קובעים לעצמם יעדים - גשמיים ורוחניים כאחד - ומסתבכים בכישלונות משוערים. מתכננים שמחה, ומתאבלים מראש על הסתבכות צפויה. מבלים זמן בדאגה לדברים שסביר שלעולם לא יקרו.

דאגות! דאגות! דאגות!

אף אחד מתכחש לעובדה שרגעים קשים עלולים לבוא ח"ו, אך לנו אין כמובן כל מושג כיצד ישפיעו על חיינו, בעוד עצם השמירה על הראיה הנכונה והפשוטה פותרת בעצמה רבות מן הבעיות הקשות של החיים. לכן מדגיש רבי נחמן את התמימות, את הפשטות, כל כך הרבה. אילו התמודדנו עם העניינים כפי שהם, בפשיטות, זה אחר זה, יום אחרי יום, היינו חיים חיים פשוטים ומאושרים הרבה יותר.

"הפשיטות היא דבר גבוה מן הכל, מכיון שהקב"ה בודאי גבוה מן הכל, והוא יתברך הוא פשוט בתכלית הפשיטות. והדברים עמוקים הם ונשגבים" (שיחות הרה"קא).

באחד משיעורי העמוקים לימד רבי נחמן מברסלב את הדברים הבאים: לבריאה חלקים רבים. אולם כל חלקי הבריאה השונים מקורם בבורא העולם, שהוא אחד בתכלית האחדות ללא כל שינויים ח"ו. שליחותנו בעולם הזה היא אפוא "לחשוף את האחדות מקרב הרבים". או בלשון רבי נחמן: "התגלות האחדות הפשוט מתוך פעולות משתנות".

במילים אחרות, כלנו - כל מחשבותינו, השקפותינו, מעשינו, רקעינו השונים - כל כולם באים להכיר בא-ל האחד (ליקו"ט מוהר"ן ח"ב ב, ו).

הדבר לא כזה מסובך כמו שהוא נראה וכפי שנוהגים הבריות לחשוב. יש לזכור שהכל מקורו אחד - מקורו של כל דבר טמון באחדותו של האלוהים האחד והתמים. הבדלים מופיעים מכיון שהוא מתגלה אל כל אחד מאיתנו בדרך אחרת. מה שעלינו לעשות הוא לחפש את הקב"ה בכל מקום, בכל דבר. ואז, נראה שכל מה שנראה מסובך ומגוון הוא באמת פשוט מאוד ויחיד, מה שנראה נפרד בעצם מאוחד, מה שנראה שבור באמת הוא שלם, מה שדורש לכאורה תחכום רב

עומק הפרשה

'אהוב' את הגר שבך

וְאֶהְבֶּתָם אֶת הַגֵּר:

כלומר, מלבד מצוות אהבת ישראל יש עוד מצוה לאהוב את הגרים (רמב"ם הל' דעות פ"ד ה"ד), וכל כך הפליגו חז"ל במצוה זו ואמרו שיהא חביב עליו בגלגל עינו (ליקו"ט שמעוני בהעלותך תשכו). ולכאורה הדבר תמוה למה נכבד את הגר יותר מכל אחד מישראל - 'ציבא בארעא וגורא בשמי שמיא' - [האזרח עומד בארץ והגר מתעלה לרום המעלות?] (עירובין טו).

אכן את עומק מצוה זו מבאר רבי נתן (חלכות פריקה וטענה ד, א) שעיקר הנחת רוח למעלה היא כשמגלה אחדות השי"ת, שאין עוד מאומה מבלעדי, אבל עיקר שבח זה הוא כשידיעה זו מתגלה מדברים נפרדים ושונים זה מזה. כשעומדים שני תאומים זהים והם המחזיקים בדעה אחת לגבי נושא כלשהוא, לא מסתכלים על דעתם בהסתכלות של: 'הנה שניים שאוחדים כך', כי ייתכן שמחמת הדמיון הרב בתכונות נפשם, בבית שבו גדלו, בסביבה בה צמחו, כל אלו הביאו שיחשבו כך, ולכן אין לדעתם אלא משקל של קצת יותר מדעה אחת.

אבל כששניים שונים מאד זה מזה, נולדו וצמחו בשני קצוות העולם ובתרבויות שונות לחלוטין, וגם דעותיהם ברוב הדברים שונות מאד זה מזה, כשהם מסכימים לדעה אחת, יש לה משקל רב ערך, כי הנה למרות שהם לא מסכימים בשום דבר וגם תכונותיהם שונות מאד זה מזה, למרות זאת בדבר אחד הם מסכימים, כנראה שהוא אמיתי ומבוסס.

כך הוא בהתגלות כבוד השי"ת, דווקא כשהוא מתגלה

מתוך דברים נפרדים ושונים מאד, הוא עיקר התגלות כבודו ואחדותו.

כלל ישראל נחשבים במהותם נפש אחת ודעה אחת, כמו שאמרו חז"ל (ויקרא"ד ו) על הפסוק "כל נפש יוצאי ירך יעקב", לעומת עשוי נחשב כנפשות רבות כמו שנאמר בו "ויקח עשוי...אלה כל נפשות ביתו", כי בני ישראל הם במהותם כללים באחדות ה', כמו שאנו אומרים בתפילת מנחה 'אתה אחד ושמן אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ', כלומר, ישראל הם אחדות אחת כמו אחדות השי"ת ושמו הגדול, ולכן למרות ההתפארות הגדולה שהשי"ת מתפאר בעמו אבל עיקר התפארותו היא כשמגיע גוי ומצטרף לאחדות זו, ובזה ניכרת ביותר אחדות השי"ת בעולמו.

דבר זה שייך לכל אחד, כי בכל אדם יש חלק של כעין 'גוי קטן', נקודה שאינה חלק מ'מגוי אחד בארץ', חלק המושך אותו לרע ולפעמים הוא גם נופל פה ושם ומתעבה יותר ויותר, גם כשהאדם זוכה לעבוד את ה' הוא מרגיש חלק זה, איך הוא 'מפריע' לו בעבודת ה', ומיישב אותו מעבודתו.

הרבה פעמים האדם מרגיש, חבל שנברא בי חלק זה, ולכן הוא מתאמץ מאד להתעלם ממנו ולהדחיק אותו, אבל באמת אם יסתכל בנקודה זו יראה שישבח השי"ת היא דווקא מאותו מקום חשוך ואפל, מאותו חלק שאינו מקושר בכיכול להשי"ת, כששובר חלק זה ונכנס לעבודת ה', או כשמתמודד עם הפרעות המונעות ממנו לעבוד את ה', עליו לאהוב אותו ולזכור שכעת הוא מגלה ביתר שאת את אחדות השם יתברך.

אני מרגיש נפילה וריחוק בבין הזמנים

נפילה היא הרגשה בלב, כלומר גם אם היה לך איזה ידידה, אל תיפול, חזק את עצמך להיות עם ה' בכל מצב, זכור דבר רבי'ל: גם בשאול תחתיות יכולים לדבק עצמו עם השם יתברך.

איך למעשה אפשר לנצל את הבין הזמנים להתקרב יותר לה'?

זה שאתה רודף את עצמך במשך כל הבין הזמנים על כך שאינך עובד ה' ומתמיד אמיץ, זה בעצמו גורם לך להתרחק. תשנה את כיוון המחשבה, תתחיל לחטוף תורה, ועוד מצוות חדשות שאפשר לחטוף בבית, ויתור וחסד כיבוד אב ואם וכו'. ותחזק את עצמך בכל פעולה שאתה עושה, שעכשו נעשה נחת רוח גדול לפני ה'. זכור: אל תחפש 'שלמות', תחפש 'לחטוף'.

מהי העצה לשמירת העיניים?

א[אל תבהל כאשר מתגברים בליבך רצונות לא טובים, כי זה מראה שאתה אדם בריא, לא מלאך, ולא גוי, אלא אדם שרוצה

את ה' ויחד עם זאת יש לו יצר הרע שרוצה להרחיקו.

ב[אי אפשר להצליח בקדושה רק על ידי שתלך בגדלות המוחין, תזהר מקטנות המוחין, שאינו יודע מכוונו ומרגיש קטן עלוב ושפל. תגדיל את עצמך במחשבות שיש לך את כל הכוחות להתקדש לה'.

ג[תשמח בכל פעם שהקדמית את הראש שלא להסתכל היכן שאסור להסתכל, ואמור לעצמך, הנה אני גיבור חייל.

ד[בכל פעם שזכית למנוע את עצמך מאיזה הסתכלות, זהה מאוד ממחשבה של צער שמה הפסדת משהו, אדרבא זכור את העולם הבא, אשר שם תראה כמה הרווחת.

ה[כל נסיון הוא כמו קליפה שבתוכו מוטמן פרי עסיס, ובפרט בעניני קדושה, כשמתעורר נסיון זהו סימן שהולך להיפתח אור חדש בתורה, (ליקו"מ סי' לו).

ו[עצת כל העצות, להתפלל לה' שתצליח במלחמה זו, אך תשתדל להתפלל גם בפרטיות כשאתה יודע שיש איזה נסיעה לפניך אשר מתגבר בעיקר היצר וכו'.

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשיין שליט"א / מו"צ בעיר בית שמש יצ"ו

הלכה פסוקה

דינים השכיחים לנוכחים

ויתממו שם בהכשר פזה שהאורח משתמש. ואם הוא הכשר המקבל על רב הצבור הידאים - צריך המשיכר לתת לו רשות.

פ. פלטה ומחם שבת - מתר להשתמש רק אם שכרו את הידירה גם לשבת.

מ. מכות פביסה, מיבש, מנהיץ - יש לבקש רשות מבעל הבית. ואם מתפנים לשחות שם מספר ימים, על המשיכר להסכים להשתמש בהם לאחר נתינת הוראות שמוש.

ג. פלי מטבח - אסור להשתמש אלא אם קבלו רשות מפרשת מבעל הבית.

ד. ספרי למד או קריאה - מתר להשתמש אבל בהזדירות לא לקרע ולא ללכלך, פברט פשקטנים ורצים לקרא בהם. אבל אסור להוציאם מהבית.

ה. משחקים: אלו המנחים בארון או בקאסאות - אסור להשתמש. אבל המנחים מחוץ לארונות - מתר. וכן נדנדה וכדומה שנקר שיעדו אותם לשמוש האורחים.

ו. מוצאים מתפללים. מוצאי אכל - אסור להשתמש. אמנם מוצאים שדורכים להטייל בקלות כמו: ספר וקפה, פלים חד פעמים מהסוג הזול והמציא, שמפז לכלים ולרפפות - מתר לקחת אבל רק אם יחזירו אחר כך. ואם נפר הדבר שבעל הבית הכין אותם לאורחים - מתר להשתמש בהם ואין צורך להחזירם.

ז. טישו וגיט טואלט, שמפז לרפפה רגיל - מתר לצרוך רק מה שמצא בשרותים או באמבטיה. ואם נגמרו - אסור להוציא ממקום אחר בלי רשות.

ומיקרוגל, פלי מטבח, מצעים, מגבות, פלים חד פעמים, ספר קפה ונהי, גרות לשבת, טישו, שמפז לכלים ולרפפות ולרפפה.

ב. עם כל זאת מתר להשתמש עם הנ"ל רק באופן סביר. ולכן אין להשאיר את המפזן דלוק ללא סבה, או להשתמש בצורה מפרדת במים או בכלים החד פעמים וכדומה.

ג. אם הבעל הבית סגר חדר או ארון - אסור להשתמש עם זה בשום אופן. וכל שכן אם בקש שלא להשתמש באיזה דבר - שפאמר שאסור להשתמש בו אפילו כשנראה שאינו צורך בדרשותו.

ידירה המשפחה רק לבין הזמנים או החליפו דירות

א. חפצי הבית: מתר להשתמש עם: מטות, שלחן, פסאות, ספות. אבל ארונות מטבח וארונות בגדים - בדרך כלל הבעל הבית מיעד ארון או חלק מהארון עבור האורחים, ואז יש להשתמש רק בהם ולא במקום אחר. ואם לא יעד מקום מיוחד, אפשר להשתמש בהם רק לצורך המינימלי.

מ. מצעים ומגבות אסור להשתמש, אלא אם כן נפר הדבר שהכין אותם לאורחים.

ש. שאר חפצי הבית שאין רגילים להשתמש עמם לפי מהות ההתארחות, אסור להשתמש בלי רשות.

ב. פלי חשמל: מתר להשתמש עם: מקרר, פירים לבשול, אקמקום חשמלי.

ג. וכן מתר להשתמש עם התנור והמיקרוגל, אלא שהאורח חייב לשאול את הבעל הבית אם מסכים שיאכז

האם נתן להשתמש עם 'כל מה שנמצא בדירה או חדר משפך' לכלי דינים אלו

א. כל מה שהסכם במכתב בין הצדדים אפילו כשנראה שלפי ההגיון אינו צודק - חייבים לקיים אותו. אבל מה שלא הסכם במכתב, יש דברים שמתר להשתמש בהם ויש דברים שאסור להשתמש בהם. ב. בכל דבר שיש 'ספק' אם הבעל הבית מרשה להשתמש בו - אסור להשתמש בו בלי רשות מפורשת. וזאת אף אם יש בכונה לשלם לו אחר כך עבור זה.

עם כל זאת במדה ואי אפשר לשאול את הבעל הבית בשום אופן (כשאנו זמין בטלפון או בשבת), ויש צורך גדול להשתמש עם זה, אזי אם הוא דבר שמסתבר שימחל על זה - המקל לעשות כן יש לו על מי לסמוך. אבל אם יש אפשרות להתקשר אליו, או שמסתבר שלפי אופי ונצח של המשיכר יקפיד על זה - אין שום היתר כלל, וכמובן בגמרא ובפוסקים שהשוואל שלא מדעת זולן הוא.

ג. בכל האמור אין חלוק בין: 'שכר' את החדר או הידירה, או 'החליפו' דירות זה עם זה, או 'נתנו' רשות להתארח' בלי תשלום. אך לגבי איזה דברים אפשר להשתמש ואיזה לא - יש הבדל האם החדר או הידירה עומדת 'תמיד' להשכרה לקניט וכדומה, לבין חדר או ידירה שמשתפרת רק לבין הזמנים, או שהחליפו דירות לתקופה קצרה, וכמ"ש להלן.

דירת קניט או חדר עומדים להשכרה בכל ימות השנה לתקופות קצרות

א. מתר להשתמש בכל מה שמצא שם ללא הגבלה, כגון: רהוט, ארונות, דג תנור

♦ אומן: אומן: הכנסת האורחים הגדולה בעולם 'אומן' אומן, החלה בהרשמה מוקדמת לסעודות ראש השנה באומן. המקום כולו עומד תחת השגחתם המהודרת של בר"צ העדה"ח. מחיר מודל עד ר"ח אלול, במבוגר: 450 ש"ח, ילד: 250 ש"ח, ארוז אישי: 300 ש"ח. מחירים מיוחדים לקבוצות מעל 05 איש, הכל כלול. 0733903333.

♦ חדש! בס"ד מתקיים שיעור נפלא באופן קבוע מאת הרה"ח ר' יהודה דייטש שליט"א, מדי יום שלישי בשעה 21:00, ב'היכל התורה' החדש דחסידי ברסלב, רח' רב מרי פינת רב עמרם רמב"ש ד'. שמעו ותחי נפשכם!

♦ יפוצו: קרן ההדפסה העצום ע"ש רבי ישראל בער אודסר זצ"ל, יצא בקמפיין נרחב בו הם מחפשים אותך! יהודי חס שרביה"ק שינה את חייו, ומעוניין לסייע להכיר אותו לציבור הרחב, כולל הרחבת ההפצה בריכוזים החרדיים בכל ענייני ההפצה: שיעור, הקמת ארון/עמדת הפצה, יוזמות, מודעות, מימון וכו'. ליצירת קשר: 0775268127.

♦ לתועלת הציבור: ניתן להאזין לקווי התוכן של ברסלב באופן שאינו מוריד ממכסת הדקות, ע"י שיחה חוזרת מהמערכת. בקו 'קול הנחל' בשלוחה 9 < 3. בקו 'אגדלך' בשלוחה 5 < 3.

♦ פני הנלא: לאחרונה הסתלק בחטף האברך היקר הר"ר יעקב בן שלמה ז"ל בן בלחט"א הרב צפניה שליט"א, אחר שנתיים וחצי של מחלה קשה, והותיר אחריו אלמנה ושישה יתומים שלא נשאו. כולנו אחיזו! ועד הרבנים קרן 7653.

יורל ע"י מוכן עלה לתרופה
בכל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים: 053-3175211 / 054-8591148
המערבת נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00
לתרומות ורכישות נכס נצחו: עלה לתרומה, בנק
מרביתיל 17, סניף 725, חשבון 36645.

החיזוק השבועי

הכלל, שהאדם צריך להכריח עצמו בכל הפחות לכל הדברים שנקראים מאד, בפרט לתפלה, ואם אעפ"כ אינו זוכה, אסור לו כלל בדעתו כלל, ויחזק את עצמו ויחיה את עצמו בכל מה דאפשר... ויחזר מאד להתפלל בשמחה ובהרגל עצמו שיתחיה התפלה בננון של שמחה. ויראה לשמח את עצמו כדם התפלה ולהחיות את עצמו בכל מה דאפשר, ולחפש למצא בעצמו איזה נקודה טובה כדי לזכות לשמחה שיוכל להתפלל בשמחה. וכבר נבאר מזה בפאמר אומרה לאחרי בעודי וכו', עי"ש היטב. ויש בענין זה של תפלה הרבה הרבה לספר, אך אי אפשר לבאר בכתב כי אם קצת ראשי פרקים. והמשכיל החפץ באמת, יבין היטב את כל דבריו כי הם עצות נפלאות ונוצרות, אמתיות ותמימות:

שיחות הר"ן ע"ה

יהלום

ותהלה לאל אין לנו
להתביש להזכיר התורה
הנוראה 'אזמרה' אלפים
פעמים בכל יום, כי היא
חיינו: עלים לתרופה רנ"א